

ΕΠΑΦΕΣ

Μικρά και
μεγάλα παιδιά

Μήνας χριστουγεννιάτικος ο Δεκέμβρης, και όλες οι συζητήσεις περιστρέφονται γύρω από τις αγορές, τα δώρα και τα παιχνίδια των παιδιών. Λίστες για τα έξοδα και τα έσοδα γράφονται με περισσή προσοχή, αφού διανύουμε δύσκολη οικονομικά εποχή... Να και τα εορτοδάνεια που ξεφυτρώνουν ως "φιλική" τραπεζική λύση, χωρίς να σημαίνει πως δε θα βαρύνουν την τσέπη μας λίγο αργότερα.

Σε μια παρέα 50άρηδων κουβεντιάζουν για τα παιχνίδια των παιδιών και αναπολούν τη δικιά τους παιδική ηλικία. Άλλες εποχές τότε... Δεν υπήρχαν τόσα αγαθά, ούτε παιχνίδια. Οι μπάλες ήταν αυτοσχέδιες, ξυλίκια είχαν για όπλα, από ντενεκάκια και σύρμα έφτιαχναν ξυλοπόδαρα και ο πετροπό-

λεμος καθημερινό αγαπημένο παιχνίδι. Αν βρισκόταν και κανένα ποδήλατο, σε λίγο διάστημα από την πολλή χρήση - γιατί όλα τα μοιράζονταν στις αλάνες και στα χωριά τα παιδιά - καταντούσε φθαρμένο, χωρίς φρένα... Όμως ακόμη μεγαλύτερη χαρά έδινε, αφού έπρεπε να κάνεις επίδειξη ικανότητας φρεναρίσματος με... το παπούτσι. Και το

πατίνι, βασιλιάς των παιχνιδιών και όνειρο κάθε παιδιού, ήταν δυσεύρετο τότε. «Όταν ακούγαμε τρακαρίσματα στον κεντρικό δρόμο, γλακούσαμε να μαζέψουμε κανένα ρουλεμάν πεταμένο πέρα από τους τροχούς για να φτιάξουμε κανένα αυτοσχέδιο πατίνι», μου είπαν γελώντας. Άλλες εποχές τώρα. Η ηλεκτρονική παραγωγή της τεχνολογίας, όπως εφοδίασε με κάθε είδους προϊόντα τους μεγάλους, αντίστοιχα φρόντισε και για την υπερπάρκεια της αγοράς σε πληθώρα ηλεκτρονικών παιχνιδιών για τους μικρούς. Με όλες τις επιφυλάξεις και τους περιορισμούς για σωστή χρήση, χρονικά όρια κ.λπ., όλο και κάτι θα πάρουν οι γονείς για τα παιδιά, ανάλογα βέβαια με το βαλάντιό τους.

ΤΗΣ
ΝΙΚΗΣ
ΔΕΛΗΚΑΝΑΚΗΣ

Πασιφανής η ανάγκη των παιδιών για παιχνίδι, παραμένει το ίδιο απaráλλαχτη διαχρονικά. Μάλιστα, φαίνεται να είναι μεγαλύτερη ακόμα σήμερα για πολλούς λόγους. Άλλαξε η πολεοδομική εικόνα της γειτονιάς, λιγόστεψαν οι αλάνες, αυξήθηκε ο χρόνος εργασίας των γονιών, πλήθυναν τα διαζύγια, δυσκόλεψαν οι σχέσεις μέσα στις οικογένειες...

Είναι όμως κυρίαρχη συναισθηματική ανάγκη το παιχνίδι για τα παιδιά (αλήθεια, μήπως δεν είναι και για τους μεγάλους...), γιατί με τη βαθιά συμβολοποιτική του δύναμη δίνει φτερά και νόημα στο στερεό βάδισμά τους στη ζωή. Όμως, έχει μεγάλη αξία να παίζουμε και εμείς μαζί με τα παιδιά, όσο πολυάσχολοι και αν είμαστε. Όσοι μπορούν να το εφαρμόζουν έχουν οι ίδιοι ένα προσωπικό όφελος, μια άλλη οπτική γωνία στη ζωή, πιο ανθρώπινη. Προσωπικά, νιώθω κρυφή εκτίμηση για τις και τους πολυάσχολους πολιτικούς που βρίσκουν χρόνο να παίζουν με τα παιδιά, να μαθαίνουν από αυτά, που νοιάζονται για έναν κόσμο καλύτερο για τα παιδιά.

Αντίθετα, αυτοί που συζητούν ατέρμονα για "ανάπτυξη" δεν έχουν μπει στα σχολεία της γειτονιάς τους για να δουν τα προβλήματα των παιδιών, αυτοί που "σοβάρειψαν" τόσο πολύ και βάρυναν το λόγο τους ώστε να μη σου τον απευθύνουν πια τόσο εύκολα, αυτοί που προσβλέπουν μόνο σε ανάδειξη ζητημάτων προς εξυπηρέτηση ομάδων ενήλικων ψηφοφόρων, μου είναι αντιπαθείς. Αυτοί θα συνεχίσουν να φλυαρούν για "ανάπτυξη", ενώ τα παιδιά στην Κρήτη εγκαταλείπουν το σχολείο για να μπου σε νόμιμο ή παράνομο μεροκάματο. Από αυτούς δεν ελπίζω σε τίποτα.

*Η κ. Νίκη Δελπανάκη είναι σχολική σύμβουλος Προσχολικής Αγωγής και Εκπαίδευσης.